

ZAKON

O IZMENAMA I DOPUNI ZAKONA O OBLIGACIONIM ODNOSIMA

Član 1.

U Zakonu o obligacionim odnosima („Službeni list SFRJ”, br. 29/78, 39/85, 45/89-USJ i 57/89 i „Službeni list SRJ”, broj 31/93), u članu 29. dodaje se stav 3, koji glasi:

„(3) Ali, kad se saglasnost daje za zaključenje ugovora za koji je propisan oblik javno potvrđene (solemnizovane) isprave ili javnobeležničkog zapisa, dovoljno je da potpis davaoca saglasnosti bude overen.”.

Član 2.

Član 90. menja se i glasi:

„Član 90.

(1) Forma propisana zakonom za neki ugovor ili koji drugi pravni posao važi i za punomoćje za zaključenje tog ugovora, odnosno za preduzimanje tog posla.

(2) Ali, kad se punomoćje daje za zaključenje ugovora ili preduzimanje kojeg drugog pravnog posla za koji je propisan oblik javno potvrđene (solemnizovane) isprave ili javnobeležničkog zapisa, dovoljno je da potpis vlastodavca bude overen.”.

Član 3.

Član 455. menja se i glasi:

„Član 455.

Ugovor o prodaji nepokretnih stvari mora biti zaključen u formi propisanoj posebnim zakonom koji uređuje promet nepokretnosti, pod pretnjom ništavosti.”.

Član 4.

Ovaj zakon stupa na snagu osmog dana od dana objavljivanja u „Službenom glasniku Republike Srbije”.

O B R A Z L O Ž E N J E

I. USTAVNI OSNOV ZA DONOŠENJE ZAKONA

Ustavni osnov za donošenje ovog zakona sadržan je u članu 97. tačka 7. Ustava Republike Srbije koji propisuje da Republika Srbija uređuje i obezbeđuje svojinske i obligacione odnose i zaštitu svih oblika svojine.

II. RAZLOZI ZA DONOŠENJE ZAKONA

Izmenama i dopunom Zakona o obligacionim odnosima pristupa se kako bi se njegova rešenja, nastala još krajem sedamdesetih godina prošlog veka uskladila sa promenama koje su se u međuvremenu dogodile u pravnom sistemu Republike Srbije, a koje su posledica propisivanja strožih formi za ugovore o prometu nepokretnosi i uvođenja javnobeležničke delatnosti.

Zakon o obligacionim odnosima u članu 455. predviđa da se ugovor o prodaji nepokretne stvari zaključuje u formi obične pismene isprave, pod pretnjom apsolutne ništavosti. Nakon stupanja na snagu Zakona o obligacionim odnosima donošeni su posebni zakoni o prometu nepokretnosti koji su predviđali da se svaki ugovor o prometu nepokretnosti mora zaključiti u strožoj formi, bilo da je u pitanju forma overe potpisa u sudu (npr. Zakon o prometu nepokretnosti iz 1998. godine - „Službeni glasnik RS”, br. 42/98 i 111/09) ili pak forma javnobeležnički potvrđene (solemnizovane) isprave, kako to sada predviđa član 4. važećeg Zakona o prometu nepokretnosti („Službeni glasnik RS”, br. 93/14, 121/14 i 6/15). Te izmene vršene su da bi se postigla veća pravna sigurnost u važnoj privrednoj i društvenoj oblasti prometa nepokretnosti. Za sve to vreme forma najvažnijeg ugovora iz sfere prometa nepokretnosti, koja je propisana članom 455. Zakona o obligacionim odnosima, ostala je nepromenjena. To u praksi stvara problem derogacionog sukoba zakona koji se rešava primenom principa *lex posterior derogat lege priori*. Izmenama člana 455. Zakona o obligacionim odnosima on se usklađuje sa zakonima koji uređuju formu ugovora o prometu nepokretnosti. Osim, toga, predlagač zakona teži da izbegne da se u budućnosti svaki put kada se menjaju zakoni koji uređuju promet nepokretnosti, odnosno javnobeležničku delatnost menja i Zakon o obligacionim odnosima. Zbog toga u Zakon o obligacionim odnosima nisu preuzete norme iz važećeg Zakona o prometu nepokretnosti, odnosno Zakona o javnom beležništvu. Forma ugovora o prodaji nepokretne stvari uređena je tako što se upućuje na posebne zakone koji regulišu formu pravnih poslova kojima se vrši promet nepokretnosti.

U vreme donošenja Zakona o obligacionim odnosima zakonodavac je stao na stanovište da je potrebno da postoji paralelizam formi između glavnog pravnog posla s jedne strane i punomoćja, odnosno saglasnosti trećeg lica koja se daje za preduzimanje tog posla, s druge strane. To znači da punomoćje za zaključenje ugovora mora biti dato u istoj onoj formi koja se zahteva za ugovor koji punomoćnik zaključuje u ime svog vlastodavca. Takvo rešenje, koje se može sresti u nekim pravnim sistemima (npr. član 1392. italijanskog Građanskog zakonika i član 217. grčkog Građanskog zakonika) imalo je svoje opravdanje u vreme donošenja Zakona o obligacionim odnosima, kada su u pravnom saobraćaju preovladavale blaže forme (obična pismena isprava ili overa potpisa – legalizacija). Kada je reč o takvim formama, cilj radi kojeg je zakonodavac propisao formu za određeni pravni posao (zaštita ugovornika od lakomislenog zaključenja ugovora, obezbeđivanje autentičnosti ugovora) ne može se ostvariti ako se i za punomoćje za zaključenje tog ugovora ne traži ista takva forma.

Međutim kod strožih formi (javno potvrđena – solemnizovana isprava i javnobeležnički zapis) to nije tako. U odnosu na formu javno overe (legalizovane)

isprave, solemnizacijom se ostvaruju još neki važni pravno-politički ciljevi, od kojih su najznačajniji preventivna pravna zaštita (tzv. kontrolna funkcija) i poučavanje ugovornika o njegovim pravnim dejstvima od strane javnog beležnika, kao nezavisnog i nepristrasnog pravnog stručnjaka (tzv. poučavajuća funkcija).

Kontrolna funkcija forme glavnog ugovora dolazi do izražaja samo onda kada se zaključuje taj ugovor. Punomoćje je pravno odvojeno od glavnog posla. To što je punomoćje punovažno zato što je dato u formi solemnizovane isprave, ne znači da će i glavni ugovor koji punomoćnik zaključuje nužno biti punovažan. Osim toga, ako je usled odsustva javnobeležničke kontrole dato ništavo punomoćje ili punomoćje koje je neprecizno formulisano, time se neće zaobići kontrolna funkcija koju forma solemnizacije vrši prilikom preduzimanja glavnog posla. Kada solemnizuje glavni ugovor, notar je dužan da utvrdi da li je punomoćnik ovlašćen da u ime vlastodavca zaključuje ugovor (član 167. Zakona o vanparničnom postupku – „Službeni glasnik SRS”, br. 25/82 i 48/88 i „Službeni glasnik RS” , br. 46/95-dr. zakon, 18/05-dr. zakon, 85/12, 45/13-dr. zakon, 55/14, 6/15 i 106/15-dr. zakon). To znači, da javni beležnik prilikom solemnizacije glavnog ugovora mora da izvrši kontrolu dva pravna posla: glavnog ugovora i punomoćja. Ako javni beležnik utvrdi da je punomoćje ništavo (npr. da ga je dao maloletni vlastodavac) ili da je njegova sadržina tako formulisana da se ne može sa sigurnošću zaključiti da li je punomoćnik ovlašćen da zaključi glavni ugovor, on će odbiti da izvrši solemnizaciju glavnog ugovora. Sve te činjenice, koje su relevantne za punovažnost punomoćja notar može naknadno utvrditi kada solemnizuje glavni ugovor, na osnovu uvida u ispravu o punomoćju i klauzulu o overi vlastodavčevog potpisa. Ali, ako potpis vlastodavca na ispravi o punomoćju nije overen, notar koji solemnizuje glavni ugovor ne može pouzdano utvrditi da li potpis na punomoćju zaista potiče od vlastodavca. Zbog toga je važno da potpis vlastodavca na punomoćju bude overen, a ne treba insistirati na tome da se punomoćje solemnizuje, utoliko pre što procedura overe potpisa podrazumeva dužnost notara da izvrši ograničenu kontrolu podnete isprave (član 11. stav 3. Zakona o overavanju potpisa, rukopisa i prepisa – „Službeni glasnik RS” , br. 93/14 i 22/15).

Pošto punomoćnik, prema teoriji reprezentacije, preduzima pravni posao, onda je razumljivo da notar njega poučava prilikom zaključenja glavnog ugovora, jer u krajnjem slučaju on donosi odluku o tome da li će zaključiti glavni ugovor. Ovde je, međutim, ključno pitanje da li će poučavajuća funkcija forme glavnog ugovora biti zaobiđena ako vlastodavac prilikom davanja punomoćja nije i sam poučen o posledicama glavnog ugovora. Na ovo pitanje nadovezuje se još jedno: da li prilikom davanja punomoćja vlastodavac uopšte može biti poučen o svim relevantnim aspektima zaključenja glavnog ugovora? Jer poučavanje o pravnim posledicama je usmereno na konkretan pravni posao, a ne na apstraktno predstavljanje nekog građanskopravnog instituta (npr. ugovora o prodaji). Kada daje punomoćje, vlastodavac se oslanja na sposobnost punomoćnika da u svakom konkretnom slučaju proceni celishodnost zaključenja glavnog ugovora, kako u sferi faktičkog (npr. da li je stan koji kupuje za vlastodavca na dobroj lokaciji, ili dobro očuvan), tako i u sferi pravnog (npr. da li je stan opterećen hipotekom i sl.). Vlastodavac u momentu davanja punomoćja ne može predvideti kako će se u budućnosti razvijati sve okolnosti relevantne za sklapanje glavnog ugovora. On se mora osloniti na sposobnost i iskustvo svog punomoćnika, kao i na zakonsko pravilo po kojem je punomoćnik dužan da prilikom zaključenja glavnog ugovora postupa s pažnjom dobrog domaćina (odnosno, dobrog privrednika), da pazi na interese vlastodavca i njima se rukovodi (član 751. Zakona o obligacionim odnosima). Punomoćje, samo po sebi, proizvodi jednu pravnu posledicu: konstituiše za punomoćnika ovlašćenje da preduzme određeni pravni posao u ime vlastodavca. O toj posledici davanja punomoćja nije neophodno da vlastodavca posebno pouči notar da bi se zbog toga propisala solemnizacija kao forma za davanje punomoćja. Tim pre što vlastodavac,

po prirodi stvari, i ne može prilikom davanja punomoćja biti poučen o svim relevantnim okolnostima koje prate zaključenje glavnog ugovora.

Ovde se potvrđuje ono što je pravna doktrina isticala još početkom šezdesetih godina prošlog veka: „Rešenja ne bi bila ista za razne pravne situacije. Kriterijum za različite solucije vidimo u finalnosti propisa kojim se određuje forma pravnog posla koji punomoćnik ima da zaključi za svoga vlastodavca. Ako se svrha te forme potpunije ostvaruje adekvatnom formom samog punomoćstva, onda bi i ugovor o punomoćstvu trebalo da bude formalan. Ukoliko se svrha te forme potpuno postiže i u odsustvu odgovarajuće forme punomoćstva, rešenje bi bilo obrnuto: ugovor o punomoćstvu bi zadržao i dalje karakter konsensualnog ugovora” (S. Perović, *Formalni ugovori u građanskom pravu*, Savez udruženja pravnika Jugoslavije, Beograd 1964, str. 112).

Imajući u vidu izloženo, može se zaključiti da za ostvarenje kontrolne i poučavajuće funkcije, radi koje je za glavni ugovor predviđena forma javno solemnizovane isprave, odnosno forma javnobeležničkog zapisa, nije neophodno da i punomoćje bude dato u toj istoj formi, već je dovoljno samo to da potpis vlastodavca bude overen. Takvo rešenje je prihvaćeno i u austrijskom pravu gde § 69. stav 1. austrijskog Zakona o javnom beležništvu (*Notariatsordnung*) predviđa: „Punomoćja koja služe za sačinjavanje javnobeležničkog zapisa moraju biti ili javne isprave ili takve privatne isprave na kojima je potpis vlastodavca overen u sudu, kod javnog beležnika ili u austrijskom konzularnom predstavništvu u inostranstvu.”

Prilikom pisanja ovog zakona namerno se odstupilo od nomotehničke prakse koja je danas uobičajena. Prema sadašnjoj nomotehničkoj praksi novi stav 3. u članu 29. Zakona o obligacionim odnosima bio bi napisan na sledeći način: „Izuzetno od stava 2. ovog člana, kad se saglasnost daje za zaključenje ugovora za koji je propisan oblik javno potvrđene (solemnizovane) isprave ili javnobeležničkog zapisa, dovoljno je da potpis davaoca saglasnosti bude overen.”. Umesto da član počne rečima „Izuzetno od stava 2. ovog člana, kad ...”, on počinje sa „Ali, kad ...”. To je učinjeno da bi se izmene jezički i stilski uklopile u tekst zakona koji se menja. Kada je u ranijem stavu nekog člana Zakona o obligacionim odnosima predviđeno pravilo, a u narednom stavu tog istog člana odstupanje od pravila, taj naredni stav ne počinje sa „Izuzetno od drugog stava ovog člana, kad ...” već sa: „Ali, kad ...”. Kao ilustraciju takvog pristupa možemo navesti član 22. Zakona o obligacionim odnosima koji uređuje postupanje pravnih lica u skladu sa svojim opštim aktima:

„(1) Pravna lica u zasnivanju obligacionog odnosa postupaju u skladu sa svojim opštim aktima.

(2) Ali, ugovor koji je zaključen ili druga pravna radnja koja je preduzeta suprotno tim aktima ostaje na snazi, osima ako je za to druga strana znala ili morala znati ili ako je ovim zakonom drukčije određeno.”.

Na sličan način su redigovani izuzeci u brojnim članovima Zakona o obligacionim odnosima (npr. čl. 30, 35, 42, 43, 53, 67, 104, 105, 107, 112, 122, 125. ili 126).

III. OBJAŠNJENJE POJEDINAČNIH REŠENJA

Članom 1. Predloga zakona predviđa se da se u članu 29. Zakona o obligacionim odnosima doda novi stav, koji glasi: „Ali, kad se saglasnost daje za zaključenje ugovora za koji je propisan oblik javno potvrđene (solemnizovane) isprave ili javnobeležničkog zapisa, dovoljno je da potpis davaoca saglasnosti bude overen.”. Na taj način je odnos između forme ugovora i forme saglasnosti koja se daje radi zaključenja tog ugovora uređen u skladu sa principom modifikovanog paralelizma formi. Naime, paralelizam formi važi samo kada su u pitanju blaže forme: obična pismena isprava i forma javno overene (legalizovane isprave). Tako kada je za glavni ugovor predviđena forma obične pismene isprave (npr. ugovor o jemstvu ili ugovor o licenci), saglasnost trećeg lica za zaključenje tog ugovora takođe mora biti

data u formi obične pismene isprave. Ako je za glavni ugovor predviđena forma javno overene – legalizovane isprave (npr. osnivački akti privrednog društva, ugovor o prenosu udela između ortaka), onda potpis davaoca saglasnosti za zaključenje tog ugovora takođe mora biti overen u skladu s propisima kojima se uređuje overa potpisa. Međutim, kada je za glavni ugovor predviđena forma javno potvrđene – solemnizovane isprave (npr. ugovor o prodaji nepokretnosti) ili javnobeležničkog zapisa (ugovor o hipoteci koji sadrži izričitu izjavu obvezanog lica da se na osnovu tog ugovora može, radi ostvarenja dugovane činidbe, po dospelosti obaveze neposredno sprovesti prinudno izvršenje), saglasnost trećeg lica za zaključenje tog ugovora ne mora biti data u formi javnobeležnički potvrđene (solemnizovane) isprave, odnosno u formi javnobeležničkog zapisa, već je dovoljno da potpis davaoca saglasnosti bude overen (legalizovan) u skladu sa članom 5. Zakona o overavanju potpisa, rukopisa i prepisa.

Članom 2. Predloga zakona predviđa se da se u članu 90. Zakona o obligacionim odnosima doda novi stav koji glasi: „Ali, kad se punomoćje daje za zaključenje ugovora ili preduzimanje kojeg drugog pravnog posla za koji je propisan oblik javno potvrđene (solemnizovane) isprave ili javnobeležničkog zapisa, dovoljno je da potpis vlastodavca bude overen.“ Isto kao i u prethodnoj odredbi, odnos između forme glavnog ugovora i punomoćja koje se daje radi zaključenja tog ugovora uređuje se u skladu sa principom modifikovanog paralelizma formi. Ako je za glavni ugovor predviđena forma obične pismene isprave (npr. ugovor o jemstvu ili ugovor o licenci), punomoćje za zaključenje tog ugovora takođe mora biti dato u formi obične pismene isprave. Punomoćje za zaključenje ugovora za koji je predviđena forma javno overene – legalizovane isprave (npr. osnivački akti privrednog društva, ugovor o prenosu udela između ortaka) mora biti dato u istoj toj formi. Paralelizam forme punomoćja i glavnog posla prestaje kod strožih formi. Tako, ako je za glavni ugovor predviđena forma javno potvrđene – solemnizovane isprave (npr. ugovor o prodaji nepokretnosti) ili javnobeležničkog zapisa (ugovor o hipoteci koji sadrži izričitu izjavu obvezanog lica da se na osnovu tog ugovora može, radi ostvarenja dugovane činidbe, po dospelosti obaveze neposredno sprovesti prinudno izvršenje), punomoćje za zaključenje tog ugovora se daje u formi javno overene (legalizovane isprave), u smislu člana 5. Zakona o overavanju potpisa, rukopisa i prepisa („Službeni glasnik RS”, br. 93/14, 22/15 i 87/18), a ne u formi javnobeležnički potvrđene (solemnizovane) isprave, odnosno u formi javnobeležničkog zapisa.

Članom 3. Predloga zakona predviđa se izmena člana 455. Zakona o obligacionim odnosima. Prema novom rešenju za ugovor o prodaji nepokretne stvari nije više predviđena obična pismena forma, već ona forma koja je propisana posebnim zakonima koji uređuju promet nepokretnosti. U ovom trenutku to su čl. 2. i 4. Zakona o prometu nepokretnosti („Službeni glasnik RS”, br. 93/14, 121/14 i 6/15) i član 82. Zakona o javnom beležništvu („Službeni glasnik RS”, br. 31/01, 85/12, 19/13, 55/14-dr. zakon, 93/14-dr. zakon, 121/14, 6/15 i 106/15), koji predviđaju da se teretni i dobročini ugovori o prenosu svojine na nepokretnostima zaključuju u formi javnobeležnički (potvrđene) solemnizovane isprave, a da se ugovori o raspolaganju nepokretnostima poslovno nesposobnih lica zaključuju u formi javnobeležničkog zapisa. U slučaju da ugovor o prodaji nepokretne stvari nije zaključen u formi koju propisuju posebni zakoni, predviđena je sankcija apsolutne ništavosti.

IV. FINANSIJSKA SREDSTVA POTREBNA ZA PRIMENU ZAKONA

Za sprovođenje ovog zakona nije potrebno obezbediti sredstva u budžetu Republike Srbije.

PREGLED ODREDBA ZAKONA O OBLIGACIONIM ODNOSIMA KOJE SE MENJAJU, ODNOSNO DOPUNJUJU

Dozvola i odobrenje

Član 29.

(1) Kad je za zaključenje ugovora potrebna saglasnost trećeg lica, ova saglasnost može biti data pre zaključenja ugovora, kao dozvola, ili posle njegovog zaključenja, kao odobrenje, ako zakonom nije propisano što drugo.

(2) Dozvola, odnosno odobrenje moraju biti dati u obliku propisanom za ugovore za čije se zaključenje daju.

(3) ALI, KAD SE SAGLASNOST DAJE ZA ZAKLJUČENJE UGOVORA ZA KOJI JE PROPISAN OBLIK JAVNO POTVRĐENE (SOLEMNIZOVANE) ISPRAVE ILI JAVNOBELEŽNIČKOG ZAPISA, DOVOLJNO JE DA POTPIS DAVAOCA SAGLASNOSTI BUDE OVEREN.

Posebna forma punomoćja

~~Član 90.~~

~~Forma propisana zakonom za neki ugovor ili koji drugi pravni posao važi i za punomoćje za zaključenje tog ugovora, odnosno za preduzimanje tog posla.~~

ČLAN 90.

(1) FORMA PROPISANA ZAKONOM ZA NEKI UGOVOR ILI KOJI DRUGI PRAVNI POSAO VAŽI I ZA PUNOMOĆJE ZA ZAKLJUČENJE TOG UGOVORA, ODNOSNO ZA PREDUZIMANJE TOG POSLA.

(2) ALI, KAD SE PUNOMOĆJE DAJE ZA ZAKLJUČENJE UGOVORA ILI PREDUZIMANJE KOJEG DRUGOG PRAVNOG POSLA ZA KOJI JE PROPISAN OBLIK JAVNO POTVRĐENE (SOLEMNIZOVANE) ISPRAVE ILI JAVNOBELEŽNIČKOG ZAPISA, DOVOLJNO JE DA POTPIS VLASTODAVCA BUDE OVEREN.

Forma prodaje nepokretnosti

~~Član 455.~~

~~Ugovor o prodaji nepokretnih stvari mora biti zaključen u pismenoj formi, pod pretnjom ništavosti.~~

ČLAN 455.

UGOVOR O PRODAJI NEPOKRETNIH STVARI MORA BITI ZAKLJUČEN U FORMI PROPISANOJ POSEBNIM ZAKONOM KOJI UREĐUJE PROMET NEPOKRETNOSTI, POD PRETNJOM NIŠTAVOSTI.

IZJAVA O USKLAĐENOSTI PROPISA SA PROPISIMA EVROPSKE UNIJE

1. Ovlašćeni predlagač propisa: Vlada

Obrađivač: Ministarstvo pravde

2. Naziv propisa

Predlog zakona o izmenama i dopuni Zakona o obligacionim odnosima
Draft Law on Amendments and Addition Law of Contract and Torts

3. Usklađenost propisa sa odredbama Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju između Evropskih zajednica i njihovih država članica, sa jedne strane, i Republike Srbije sa druge strane („Službeni glasnik RS”, broj 83/08) (u daljem tekstu: Sporazum):

a) Odredba Sporazuma koja se odnosi na normativnu saržinu propisa,

Naslov VII. – Pravosuđe, slobode i bezbednost, u okviru kojeg je član 80 – Jačanje institucija i vladavina prava.

b) Prelazni rok za usklađivanje zakonodavstva prema odredbama Sporazuma,

- /

v) Ocena ispunjenosti obaveze koje proizlaze iz navedene odredbe Sporazuma,
Naslov VII. – Pravosuđe, slobode i bezbednost, u okviru kojeg je član 80 – Jačanje institucija i vladavina prava.

g) Razlozi za delimično ispunjavanje, odnosno neispunjavanje obaveza koje proizlaze iz navedene odredbe Sporazuma,

d) Veza sa Nacionalnim programom za usvajanje pravnih tekovina Evropske unije.

- /

4. Usklađenost propisa sa propisima Evropske unije:

a) Navođenje odredbi primarnih izvora prava Eevropske unije i ocene usklađenosti sa njima,

b) Navođenje sekundarnih izvora prava Evropske unije i ocene usklađenosti sa njima,

v) Navođenje ostalih izvora prava Evropske unije i usklađenst sa njima,

g) Razlozi za delimičnu usklađenost, odnosno neusklađenost,

- /

d) Rok u kojem je predviđeno postizanje potpune usklađenosti propisa sa propisima Evropske unije.

- Ne postoje odgovarajući propisi Evropske unije sa kojima je potrebno obezbediti usklađenost

5. Ukoliko ne postoje odgovarajuće nadležnosti Evropske unije u materiji koju reguliše propis, i/ili ne postoje odgovarajući sekundarni izvori prava Evropske unije sa kojima je potrebno obezbediti usklađenost, potrebno je obrazložiti tu činjenicu. U ovom slučaju, nije potrebno popunjavati Tabelu usklađenosti propisa. Tabelu usklađenosti nije potrebno popunjavati i ukoliko se domaćim propisom ne vrši prenos odredbi sekundarnog izvora prava Evropske unije već se isključivo vrši primena ili sprovođenje nekog zahteva koji proizilazi iz odredbe sekundarnog izvora prava (npr. Predlogom odluke o izradi strateške procene uticaja biće sprovedena obaveza iz člana 4. Direktive 2001/42/EZ, ali se ne vrši i prenos te odredbe direktive).

- Ne postoje odgovarajući propisi Evropske unije sa kojima je potrebno obezbediti usklađenost

6. Da li su prethodno navedeni izvori prava Evropske unije prevedeni na srpski jezik?

- /

7. Da li je propis preveden na neki službeni jezik Evropske unije?

- /

8. Saradnja sa Evropskom unijom i učešće konsultanata u izradi propisa i njihovo mišljenje o usklađenosti

Ne.